

Erik Holst (S):

Jeg må sige, at det var det væsentligste spørgsmål i hele sagen, som her blev berørt: er den nuværende miljølov tilstrækkelig til, at man kan gribe ind over for en forurening, som er uønsket. I dette tilfælde står vi i den heldige situation, at virksomheden Cheminova uopfordret har sendt en redegørelse til folketingets medlemmer. Det vil jeg gerne takke den for. Det synes jeg er en udmærket ting. Heri siger man, at der har været utæthed i gruberne siden 1977, og at man fra Cheminovas side ønsker, at gruberne skal fjernes, og det er også vores indstilling, såfremt det er teknisk og økonomisk muligt. Desuden siger man, at den afgørelse, der er taget af miljøankenævnet, deler man meget klart selv. Jeg kan bekræfte, at sådan virker loven også. Den afgørelse, der er taget af miljøankenævnet, skal vurderes af miljøstyrelsen efter, at miljøankenævnet har sagt, at man må aflevere et projekt, der sigter på at fjerne forurening fra disse gruber. Dette projekt skal så vurderes af miljøstyrelsen.

Det er i al beskedenhed en opbakning til ministeren, når man i dette tilfælde siger, at miljøet angribes dagligt. Grunden til, at det angribes dagligt, er nogle gruber, der er fyldt med svovl. Hvis man ikke fjerner dem, vil det være utilstrækkeligt, næsten lige meget hvad man gør. Det er en opbakning til ministeren om at kunne gå videre end det, miljøankenævnet umiddelbart har givet tilladelse til, fordi det er ministeren i sidste instans, der skal vurdere det projekt, som Cheminova kommer med.

Svend Heiselberg (V):

Jeg nævnede i mit første indlæg, at jeg følte, at det var noget af et paradeforslag, man var kommet med. Når jeg sagde det, var det, fordi den tidligere regering har givet udtryk for stor forståelse for, at depoterne skulle fjernes, når man stoppede fiskeriet ved Thyborøn. Vi er selvfølgelig klar over, at socialdemokratiet fortsat har den holdning. Derfor mente jeg ikke, at der var nogen rimelighed i at fremsætte et beslutningsforslag på ny for at gøre opmærksom på, at man fortsat havde den indstilling, som vi andre også har.

Jeg vil spørge hr. Camre eller hr. Erik Holst, om man mener, at den nuværende

miljøbeskyttelseslov vil kunne bringes i anvendelse over for virksomheden og påbyde, at de skulle flytte depoterne. Det synes jeg ville være meget rart at få fastslået.

Jeg har da selvfølgelig megen tro til, at I har fået en tak fra Thyborøn. Vi er en taknemmelig befolkning deroppe. Så har I vist særlig stor sympati, forstår jeg da godt, at de har takket jer for det, men takken ville nok have været større, hvis det var sådan, at man i den socialdemokratiske regerings levetid havde formået at få fjernet disse depoter.

Hove Sørensen (SF):

Før stillede jeg miljøministeren et spørgsmål, som jeg ikke synes jeg fik et tilfredsstillende svar på. Jeg talte om, at Cheminova har tilladelse til at udlede parathion og parathionlignende stoffer igennem spildevandsledningen, og spurgte, om ikke det er rigtigt, når jeg har fået oplyst, at man siden 1973 ikke har givet tilladelse til at dumpe den slags giftstoffer, ikke engang langt ude til søs og i lukkede beholdere, men at Cheminova har tilladelse til at udlede dem direkte i havet.

Dræbye (RV):

Jeg må indrømme, at umiddelbart fik vi ikke megen hjælp af hr. Camre med henblik på at få klarlagt, hvad det handlingsgrundlag, som socialdemokratiet lægger op til med beslutningsforslaget, egentlig er. Hr. Camres indlæg var jo meget stærkt i det lyriske, og der er meget af det, som vi er enige med hr. Camre om, men det var meget lidt konkret i henseende til, hvad der egentlig skal foretages. Det synes jeg derfor det kunne være rimeligt at se lidt nærmere på.

Der er to ting, man kan gøre, og som jeg synes miljøministeren burde overveje at gøre i et større omfang, end det sker, og det er for det første at yde den støtte fra centralt hold, dvs. fra miljøstyrelsen, til de lokale myndigheder, som der blev præciseret en klar hjemmel for ved den sidste revision af miljøbeskyttelsesloven, idet miljøministeren netop i betænkningen erklærede, at det var muligt at gå den vej.

Det andet er, at man ved fastsættelse af tidsfrister dér, hvor de sker administrativt, dvs. dér, hvor miljøstyrelsen er inde i billedet, fastholder, at de skal være stramme,